

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Șaisprezece

Dezvăluirea celor Șapte Tunete: O analiză profetică a Apocalipsei și a istoriei ascunse

Jeff Pippenger
2023-11-15

Am stabilit succesiunea evenimentelor profetice care sunt identificate de istoria ascunsă a celor șapte tunete, reprezentată în capitolele unsprezece până la treisprezece din Apocalipsa. Încă nu am ajuns la punctul din dezvoltarea acestor evenimente în care vom suprapune istoria cornului Protestantismului și a cornului Republicanismului. Nici nu am pregătit încă o temelie de înțelegere pentru a identifica cu precizie rolul Islamului în mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Există însă un adevăr foarte important legat de aceste evenimente, care arată ce trebuie să facă o persoană atunci când înțelege adevărurile care sunt desigilate. Binecuvântarea din Apocalipsa include responsabilitatea de a „păzi” acele lucruri care sunt scrise.

Linia istoriei care se descoperă transmite puterea creatoare a lui Dumnezeu celor ce vor auzi, vor citi și vor păzi lucrurile scrise în ea. De aceea, este vremea să ne desprindem de cercetarea ultimei narațiuni profetice a lui Isaia și a capitolelor unsprezece până la treisprezece din Apocalipsa, pentru a stabili semnificația celor „trei zile și jumătate” în care Ilie și Moise au zăcut morți în ulița supraautostrăzii informaționale, care străbate valea oaselor uscate și moarte. Ceea ce vom identifica acum este simbolismul „pustiei”.

În ultimul articol am identificat patru martori profetici ai succesiunii evenimentelor care sunt stabilite de istoria ascunsă a celor șapte tunete. Linia imaginii lui Hristos, linia celor doi martori, linia imaginii fiarei și linia regelui contrafăcut al nordului.

A doua jumătate a liniei regelui contrafăcut al miazănoaptei începe odată cu împuternicirea papalității în anul 538. Apoi papalitatea, regele contrafăcut spiritual al miazănoaptei, a călcat în picioare Ierusalimul spiritual și Israelul spiritual timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Ioan a fost îndrumat să măsoare atât sanctuarul, cât și oastea, dar i s-a poruncit, de asemenea, să lase la o parte curtea, căci ea fusese dată neamurilor timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Mi s-a dat o trestie asemenea unei nuiiele; și îngerul stătea, zicând: „Ridică-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Dar curtea care este în afara Templului las-o deoparte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor, iar cetatea cea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni.” Apocalipsa 11:1, 2.

Ioan și Luca mărturisesc că neamurile „calcă în picioare” „Ierusalimul” timp de „patruzeci și două de luni”. Ioan precizează durata, iar Luca marchează încheierea istoriei. Acești doi martori se referă la întrebarea din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Apoi am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va fi vedenia despre jertfa necurmată și despre fărâdelegea pustiirii, care dă atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

Întrebarea cu privire la durata în care sanctuarul și oștirea aveau să fie călcate în picioare identifică două puteri pustiitoare care aveau să săvârșească actul călcării în picioare a Ierusalimului, care în Daniel este reprezentat drept „sanctuarul” și, de asemenea, „oștirea”. Înțelegerea de bază corectă a acestui verset, așa cum este exprimată de J. N. Andrews, este că versetul identifică două puteri pustiitoare care au călcat în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea. Prima putere pustiitoare identificată în verset este păgânismul, iar a doua este papalitatea. Cuvântul „oștire” este expresia lui Daniel pentru ceea ce Ioan identifică drept „închinătorii” din templu, adică din Ierusalim.

„ÎN DANIEL 8 EXISTĂ DOUĂ „PUSTIIRI”.—Acest fapt este făcut atât de limpede de către Josiah Litch, încât redăm cuvintele sale:

« “Le sacrifice quotidien” est la lecture actuelle du texte anglais. Mais rien de tel que le sacrifice ne se trouve dans l’original. Cela est reconnu de toutes parts. C’est une glose ou une interprétation ajoutée par les traducteurs. La véritable leçon est : “le continuel et la transgression de la désolation”, le continuel et la transgression étant reliés ensemble par “et” ; la désolation continuelle et la transgression de la désolation. Ce sont deux puissances dévastatrices, qui devaient désoler le sanctuaire et l’armée. » — Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

„Este limpede că sanctuarul și oștirea urmau să fie călcate în picioare de către necurmatul și fărâdelegea pustiirii. O lectură atentă a versetului 13 lămurește această chestiune. Iar acest fapt stabilește un altul, și anume: că aceste două pustiiri sunt cele două mari forme sub care Satana a încercat să răstoarne închinarea și cauza lui Iehova. Observațiile domnului Miller cu privire la înțelesul acestor doi termeni și calea urmată de el în stabilirea aceluia înțeles sunt prezentate sub următorul titlu:”

„CELE DOUĂ PUSTIIRI SUNT PĂGÂNISMUL ȘI PAPALITATEA”

„Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care acesta [„necurmatul”] să se afle, decât în Daniel. Apoi [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu el: „a lua”; el va lua „necurmatul”; „de vremea când necurmatul va fi luat”, etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă, am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. „Căci taina fărâdelegii lucrează deja; numai cel ce oprește acum va opri până când va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit acel nelegiuit”, etc. Și când am ajuns la acel text, oh! cât de limpede și slăvit a apărut adevărul! Iată-l! Acesta este „necurmatul”! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin „cel ce oprește acum” sau împiedică? Prin „omul păcatului” și „nelegiuitul” se înțelege papalitatea. Ei bine, ce anume împiedică papalitatea să fie descoperită? De ce, păgânismul; așadar, „necurmatul” trebuie să însemne

păgânism.” — Second Advent Manual, pagina 66.” J. N. Andrews, Sanctuarul și cele 2300 de zile, 33, 34.

În împlinirea „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, păgânismul a călcat în picioare sanctuarul și oștirea timp de o mie două sute șazeci de ani, iar apoi papalitatea a făcut aceeași lucrare pentru încă o mie două sute șazeci de ani. Papalitatea călcase în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șazeci de ani, potrivit lui Luca și Ioan, până când papalitatea a primit rana ei de moarte în 1798. Scăzând o mie două sute șazeci de ani din 1798, se ajunge la 538. Scăzând o mie două sute șazeci de ani din 538, se ajunge la 723 î.Hr., când Asiria, împăratul literal al miazănoaptei la acea vreme, a dus în robie regatul de nord al lui Israel.

Ioan se referă doar la cei o mie două sute șazeci de ani în care papalitatea a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, însă Luca se referă la ambele perioade de o mie două sute șazeci de ani în care păgânismul și papalismul au călcat în picioare Ierusalimul, căci el afirmă: „până se vor împlini vremurile neamurilor.” Luca identifică călcarea în picioare a Ierusalimului ca fiind mai mult decât o singură „vreme”, căci el o numește împlinirea „vremurilor” neamurilor.

Desigur, în 1856, adventismul millerit a devenit laodicean, iar șapte ani mai târziu a respins adevărul despre „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, astfel că este imposibil ca adventismul să poată vedea aceste fapte biblice simple. Faptul pe care îl identific este că istoria ascunsă a celor șapte tunete, care identifică trei semne de hotar, și o perioadă de timp între primul și al doilea semn de hotar, iar apoi o a doua perioadă de timp între al doilea și al treilea semn de hotar, este reprezentată în cadrul liniei profetice a împăratului contrafăcut al nordului.

Acea linie a început în anul 723 î.Hr., când regatul de nord al lui Israel a fost dus în robie de către împăratul Asiriei, un împărat literal al nordului. Apoi, în 538, împăratul spiritual al nordului a fost împuternicit, iar el a călcat în picioare Ierusalimul spiritual pentru încă o mie două sute șazeci de ani, până când a primit o rană de moarte în 1798. Din 723 î.Hr. până în 538, puterile care au ținut pe Israel în supunere au fost întotdeauna puteri păgâne.

Linia lui Hristos identifică ungerea adevăratului împărat al miazănoaptei la botezul Său, în anul 27, iar o mie două sute șazeci de zile profetice mai târziu, El a fost răstignit. Ucenicii Săi au fost apoi împuterniciți să prezinte solia adevăratului împărat al miazănoaptei, până la uciderea cu pietre a lui Ștefan, în anul 34. Singura dată când Hristos nu a umblat pe tot parcursul celor o mie două sute șazeci de zile ale lucrării Sale a fost atunci când a intrat călare în Ierusalim, la intrarea triumfală. Prin urmare, El a călcat în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șazeci de zile, așa cum au făcut și ucenicii Săi după cruce. Ambele linii, împăratul contrafăcut al miazănoaptei și Hristos, adevăratul împărat al miazănoaptei, au călcat în picioare Ierusalimul și oastea timp de o mie două sute șazeci de zile.

Păgânismul a fost o contrafacere a sistemului de închinare al slujbei sanctuarului pământesc al iudeilor literali, iar papalitatea este o contrafacere a slujbei sanctuarului ceresc al iudeilor spirituali. Cele o mie două sute șazeci de ani ai păgânismului au fost paralele cu cele o mie două sute șazeci de zile ale lui Hristos, iar cele o mie două sute șazeci de ani ai papalității au fost paralele cu cele o mie două sute șazeci de zile ale ucenicilor.

दोनो पंक्तियों में सात गर्जनों के गुप्त इतिहास की वही भविष्यद्वाणी-संबंधी संरचना नहिंति है, जिसका सार्वजनिक रूप से खुलना जुलाई, 2023 में आरम्भ हुआ। इस उन्मोचन का एक भाग मलैराइट आंदोलन की पहली नरिशा की पहचान के द्वारा संपन्न हुआ। उनकी पहली नरिशा ने एक ऐसी समय-अवधि का आरम्भ किया, जैसे दस कुँवारियों के दृष्टान्त में “तारने का समय” कहा गया है। “तारने का समय” न्यू हैम्पशायर के एक्सेटर में हुए शविरि-सभा पर समाप्त हुआ, जब मध्यरात्रि की पुकार का संदेश पूर्णतः स्थापित हो चुका था। एक्सेटर की शविरि-सभा दूसरा मार्गचिह्न बन गई, जिसने फिर एक ऐसी समय-अवधि का आरम्भ किया जिसमें मध्यरात्रि की पुकार का संदेश घोषित किया गया, जब तक कि न्याय के तीसरे मार्गचिह्न और अंतिम नरिशा का आगमन न हो गया।

Cele trei repere au fost prima dezamăgire, solia Strigătului de la Miezul Noptii și ultima dezamăgire. Aceste trei repere se aliniază cu cuvântul ebraic „adevăr”, care reprezintă prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic. Faptul că atât prima, cât și ultima sunt dezamăgiri reprezintă semnătura lui Alfa și Omega.

Nta kigereranyo gitaziguye c'iminsi igihumbi kimwe n'amajana abiri na mirongo itandatu mu mateka y'Abamilerite, nyamara amateka y'Abamilerite ni yo mateka y'umuryango wa mbere, bityo akaba ashushanya umuryango wa nyuma. Amateka y'ugutenguha kwa mbere mu muryango wa nyuma yatangiye ku wa 18 Nyakanga 2020, kandi agaragazwa mu Byahishuwe igice cya cumi na kimwe. Mu Byahishuwe igice cya cumi na kimwe, abahamya babiri bicwa, bikaranga ugutenguha kwa mbere mu muryango wa nyuma, kwari kwarashushanyijwe n'umuryango wa mbere.

În Apocalipsa unsprezece, dezamăgirea a introdus o perioadă de o mie două sute șaizeci de zile în care trupurile lor moarte erau pe uliță, marcând astfel timpul de întârziere din parabolă. La învierea lor, ei sunt înălțați ca un steag în chiar ceasul judecării legii duminicale. Istoria celor doi martori cuprinde o perioadă simbolică de o mie două sute șaizeci de zile.

Detaliile mișcării celui de-al treilea înger în istoria ascunsă a celor șapte tunete oferă o specificare mult mai amplă decât celelalte linii paralele, însă linia celui de-al treilea înger, linia adevăratului împărat al miazănoaptei și linia împăratului contrafăcut al miazănoaptei posedă toate aceleași caracteristici profetice: un punct de început, urmat de o perioadă de timp care ajunge la un punct de mijloc, urmată la rândul ei de o perioadă de timp care ajunge la judecată, la punctul final.

Cele o mie două sute șaizeci de zile reprezintă un element principal al istoriei ascunse a celor șapte tunete. Cele o mie două sute șaizeci de zile sunt simbolizate ca un „pusti” în Apocalipsa, capitoul douăsprezece.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Biserica a fugit în pustie pentru a scăpa de călcarea în picioare exercitată de puterea papală timp de o mie două sute șaizeci de ani. Versetul paisprezece oferă o altă mărturie.

Și femeii i s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:14.

Biserica a fugit de persecuția balaurului și a papalității timp de o mie două sute șaizeci de ani, și, prin urmare, „pustia” este un simbol al celor o mie două sute șaizeci de zile. Acest număr apare în mod direct de șapte ori în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, însă este reprezentat în alte câteva feluri în Scripturi. În fiecare caz, el reprezintă „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Fie că a fost păgânismul călcând în picioare sanctuarul și oștirea din anul 723 î.Hr. până în anul 538, fie papalitatea călcând în picioare Ierusalimul spiritual și pe închinătorii din el, aceasta a fost o ilustrare a împrăștierii poporului lui Dumnezeu, adusă asupra lui prin faptul că poporul lui Dumnezeu a călcat legământul „sabatelor țării”, așa cum este reprezentat în capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic. În capitolul douăzeci și șase, aceasta este numită cearta legământului lui Dumnezeu.

Și voi aduce asupra voastră sabia, care va răzbuna încălcarea legământului Meu; și când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Leviticul 26:25.

Rebeliunea împotriva legământului lui Dumnezeu a adus asupra poporului lui Dumnezeu robia și împrăștierea care sunt reprezentate ca „cearta legământului Meu”. Fără înțelegerea pedepsei, pe care Daniel o numește „blestemul” și „jurământul” lui Moise, și care este numită de asemenea „cearta legământului Meu”, omul este orbit față de sensul mai profund al lucrării lui Hristos, așa cum este reprezentată în capitolul nouă din Daniel. O evaluare consecventă, în scrierile lui Ellen White, a poporului lui Dumnezeu aflat în orbirea laodiceană este aceea că ei nu pot „raționa de la cauză la efect”. Poți mărturisi că înțelegi cei o mie două sute șaizeci de ani ai Evului Întunecat, dar dacă nu cunoști „cauza” acelei călcări în picioare, ești orb.

Și va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și din pricina răspândirii urâciunilor o va pustii, până la sfârșit, și ceea ce a fost hotărât se va revărsa peste cea pustie. Daniel 9:27.

Confirmarea de către Hristos a legământului este asociată în mod direct cu „cearta legământului Său”. Durata „blestemului” a fost de două mii cinci sute douăzeci de ani, iar durata confirmării de către Hristos a aceluși legământ a fost de două mii cinci sute douăzeci de zile. În acord cu cuvântul ebraic „adevăr”, care oferă structura istoriei ascunse a celor șapte tunete, săptămâna profetică în care Hristos urma să-și confirme legământul avea trei repere, reprezentate de prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic.

Primul semn de hotar al săptămânii a fost botezul Său, al doilea semn de hotar a fost crucea, iar ultimul a fost moartea lui Ștefan. A refuza să vezi „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum îngerii cerești l-au condus pe William Miller să vadă „cele șapte vremi”, înlătură capacitatea de a vedea pe deplin însăși profeția în care Hristos Și-a vărsat sângele și a întărit chiar legământul pe care poporul Său literal din vechime îl respinsese. Oricine este în cele din urmă mântuit va avea doar o înțelegere parțială și incompletă a „adevărului”. Dar nimeni nu este mântuit dacă refuză în mod intenționat să vadă „adevărul”. Există o singură cale către Tatăl, și aceea este prin Isus, iar Isus este „adevărul”.

Este o înțelegere demnă de luat în seamă, căci ea vorbește despre legământul din Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. „Blestemul” celor „șapte vremi” a fost adus asupra vechiului Israel literal prin lipsa lor de voință de a pune în aplicare îndrumările privitoare la lăsarea pământului să se odihnească și la împlinirea instrucțiunilor Jubileului. A fost un păcat de omitere. Blestemul a fost adus asupra lor pentru că au omis o lucrare pe care li se poruncise s-o facă, și nu pentru că ar fi încălcat în mod direct o poruncă, precum să nu ucizi sau să nu furi. Ei pur și simplu au ignorat îndrumările legate de lăsarea pământului să se odihnească. Adventiștii care pur și simplu nu acceptă „cele șapte vremi” (pe care îngerii l-au călăuzit pe William Miller să le descopere), deoarece, dintr-un motiv oarecare nesfințit, pur și simplu nu și-au făcut niciodată timp să cerceteze cu adevărat adevărul, săvârșesc același tip de răzvrătire prin omitere, nesocotind aceeași informație a legământului pe care a nesocotit-o vechiul Israel literal. Începutul ilustrează sfârșitul.

Cele o mie două sute șazeci de zile din Apocalipsa 12, care sunt identificate ca un „pustiul”, constituie un simbol al „celor șapte vremi”. Atât cele o mie două sute șazeci de zile ale lucrării lui Hristos, cât și cele o mie două sute șazeci de zile ale lucrării ucenicilor reprezintă întreaga săptămână în care legământul era confirmat. Atât cei o mie două sute șazeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare poporul lui Dumnezeu, cât și cei o mie două sute șazeci de ani în care papalitatea a călcat în picioare poporul lui Dumnezeu reprezintă întregul interval al „celor șapte vremi” ale blestemului lui Moise.

Vahishuwe 11, shure y'ivhe bitwi bitandatu na mirongo itandatu, amagufwa yapfuye asubizwa ubugingo kugira ngo yinjire mu isezerano nk'abahumbi ijana na mirongo ine na bine. Ariko kugira ngo bashobore gusohozwa ubwo busabane bw'isezerano, basabwa kuzuza amabwiriza y'isezerano, nk'uko Daniyeli yabigenje mu gice cya cyenda. Amabwiriza y'isezerano ry'“ibihe birindwi” akubiyemo amabwiriza yihariye agenewe abisanga bari mu gihugu cy'umwanzi. Iyo abakangukira ukuri kw'uko batatanyijwe bifuzwa kugarukira Uwitoka, Abalewi 26 itanga amabwiriza y'uburyo bagomba kugaruka.

Iar cei care vor rămâne dintre voi se vor topi în nelegiuirea lor, în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, se vor topi împreună cu ei în neleguirile părinților lor. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea și nelegiuirea părinților lor, cu fărădelegea prin care au păcătuit împotriva Mea, și că au umblat și împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur vor fi smerite și vor primi pedeapsa nelegiurii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov și, de asemenea, de legământul Meu cu Isaac, și, de asemenea, de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39–42.

Expresia „a se topi de tot” din Scripturi înseamnă a fi descompus, corupt și mistuit până la dispariție. A te topi de tot înseamnă a te degrada până ajungi oase uscate și moarte. Iar această afirmație indică moartea, căci îi reprezintă pe aceia care se trezesc la conștientizarea stării lor ca fiind „în țara vrăjmașilor voștri”.

Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimic este moartea. 1 Corinteni 15:26.

Pe 18 iulie 2020 a avut loc prima dezamăgire în mișcarea celui de-al treilea înger. Ea a fost prefigurată de toate celelalte prime dezamăgiri din liniile sacre profetice ale reformei. Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, îi identifică pe cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ca fiind desființați, corupți și mistuiți, până când au ajuns pur și simplu o vale de oase uscate și moarte. Ei se află în țara vrăjmașului, care este țara morții. În Apocalipsa unsprezece, cei doi martori au fost omorâți și lăsați în uliță. Toți profeții sunt în acord unii cu alții. Prin urmare, Moise le vorbește acelor care sunt morți în ulița ce străbate valea lui Ezechiel. În starea lor de dezamăgire, lor li se dă îndrumare prin Ieremia.

De aceea, așa zice Domnul: „Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși înapoi și vei sta înaintea Mea; și, dacă vei scoate ce este prețios din ce este netrebnic, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei.” Ieremia 15:19.

Ieremia este înștiințat că, dacă dorește să vorbească pentru Dumnezeu, trebuie să se întoarcă și, făcând astfel, trebuie să despartă ce este prețios de ce este vrednic de dispreț. Contextul pasajului arată că cei vrednici de dispreț sunt aceia la care el nu trebuie să se întoarcă. Când este prezentat în pasaj ca aflându-se în starea sa de dezamăgire, el arată că era singur.

Nu m-am așezat în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Ieremia 15:17.

Ieremia nu a șezut în „adunarea batjocoritorilor”, căci ședea singur. El nu trebuia să se întoarcă la cei netrebnici, care sunt adunarea batjocoritorilor. În 1863, adventismul și-a început întoarcerea la „adunarea batjocoritorilor” atunci când s-a întors la metodologia biblică a fiicelor Babilonului pentru a respinge „șapte vremi” ale lui Moise. Dar Ieremia vorbește mai precis despre zilele din urmă decât despre istoria millerită. Când cei din valea oaselor moarte se trezesc la faptul că se află în țara vrăjmașului, ei nu trebuie niciodată să se întoarcă la aceia care s-au bucurat de moartea lor în uliță. Acel grup se poate întoarce la Ieremia, dar el nu se poate întoarce la ei.

Dar dacă ei trebuie să se întoarcă, atunci trebuie de asemenea să împlinească îndrumările date de Moise care sunt asociate în mod direct cu „cele șapte vremi”. Cei care sunt morți pe uliță în Apocalipsa unsprezece sunt morți timp de trei zile și jumătate, ceea ce, în mod profetic, este „pustia”.

Acesta este motivul pentru care trezirea inițială a celor morți este împlinită printr-un mesaj care face ca oasele să se adune laolaltă, dar ei încă nu sunt vii. Este nevoie de mesajul celor patru vânturi, care este mesajul sigilării, pentru a-i transforma într-o oaste puternică. Primul mesaj care îi aduce împreună vine dintr-un „glas”.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți cu blândețe Ierusalimului și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele lui. Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustiu un drum pentru Dumnezeul nostru. Orice vale va fi înălțată și orice munte și orice deal vor fi coborâte; cele strâmbe vor fi îndreptate, iar locurile colțuroase vor deveni câmpie. Isaia 40:1–4.

Głos dochodzi z pustyni, która jest symbolem rozproszenia „siedmiu czasów”. Ten głos jest na pustyni, gdyż Ezechiel również został zabrany do doliny suchych kości. Składał świadectwo z samej tej doliny, a nie z oddali.

Mâna Domnului a fost peste mine și m-a scos afară în Duhul Domnului și m-a așezat în mijlocul văii, care era plină de oase. Ezechiel 37:1.

Valea este pustia de trei zile și jumătate. Făgăduința glasului este că nelegiuirea Ierusalimului este ispășită și că lupta lui s-a sfârșit. Făgăduința reprezintă sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care se împlinesc în zilele de pe urmă. Dar ispășirea nelegiurii sale este asociată cu primirea „îndoiturii” pentru toate păcatele ei. Leacul oferit de Moise cere o mărturisire nu numai a neleguirilor lor, ci și a neleguirilor părinților lor. Dacă vor împlini acea poruncă, neleguirea lor va fi ispășită.

Vom continua aceste adevăruri în articolul următor.

Da, tot Israelul a călcat legea Ta, abătându-se ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Și El Și-a împlinit cuvintele pe care le rostise împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând peste noi o mare nenorocire; căci sub întregul cer nu s-a făcut cum s-a făcut împotriva Ierusalimului. După cum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire a venit peste noi; totuși, nu ne-am adus rugăciunea înaintea Domnului Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la neleguirile noastre și să înțelegem adevărul Tău. Daniel 9:11–13.